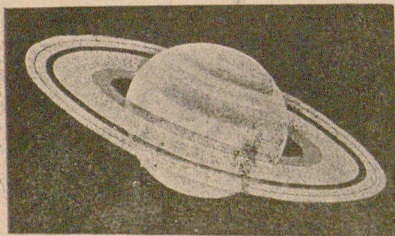

концентрични пръстени, отвътре орбитите на неговите 10 спътника.

Ако насочимъ къмъ Сатурнъ единъ макаръ и малъкъ телескопъ,

Фиг. 14.

първото нѣщо, което се хвърля въ очи, сж неговите пръстени, освенъ ако тѣ сж съ ржбъ къмъ насъ. Последния случай се явява веднѣжъ на 15 години и въ това време пръстените на Са-

турнъ сж почти невидими даже съ доста силни телескопи. Това се случи за последенъ пжтъ презъ 1936 година и едва презъ 1951 година ще имаме пакъ подобенъ случай.

Фигура 12 ни представя пръстените на Сатурнъ, когато сж най-много отворени.

За астрономите отъ срѣдните вѣкове Сатурновите пръстени сж били голѣма загадка. Първо тѣ сж били открити отъ Галилея, но той не е могълъ да даде никакво обяснение за тѣхната сжщина. Едва въ 1715 година Касини, предъ французката академия е развилъ научно обяснение за тѣзи чудновати пръстени, не наблюдавани никжде другаде въ вселената. Споредъ него това сж многобройни миниатюрни спътници, така наредени, че отъ далечъ намъ се струва да сж тънки плоски пръстени съ нѣколко ивици между тѣхъ. Въ 1857 година професоръ Максвелъ доказва теоретически, че това е единственото възможно строение на Сатурновите пръстени.

Отъ повърхността на планетата тѣзи пръстени сж отдалечени на около 176,000 километри, докато външния имъ диаметръ е около 276,000 клм.